

## Arrest

**nr. 304 269 van 3 april 2024**  
**in de zaak RvV X / IX**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat R. AKTEPE  
Amerikalei 95  
2000 ANTWERPEN

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 december 2023 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 november 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 14 december 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 maart 2024.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

Verzoeker diende op 14 juli 2021 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische dochter.

Op 23 december 2021 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 271 967 van 27 april 2022.

Op 7 november 2022 wordt een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen. Tegen deze beslissing stelt verzoeker opnieuw een beroep in bij de Raad, die het beroep verwerpt bij arrest nr. 286 643 van 27 maart 2023.

Verzoeker dient op 22 mei 2023 een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, opnieuw in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. De gemachtigde neemt op 10 november 2023 een beslissing tot weigering van

verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verweerder ter kennis gebracht op 27 november 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.05.2023 werd ingediend door:*

*Naam: Y. (...)*

*Voorna(a)m(en): M. (...) U. (...)*

*Nationaliteit: Turkije*

*Geboortedatum: (...)*

*Geboorteplaats: (...)*

*Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

*Verblijvende te: (...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgische dochter Y. (...), H. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.*

*Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 4° mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.'*

*Betrokkene diende reeds eerder een aanvraag in in functie van dezelfde referentiepersoon. De eerste aanvraag dateert van 30.12.2020 en werd geweigerd op 17.06.2021. Betrokkene diende vervolgens een nieuwe aanvraag in op 14.07.2021 dewelke werd geweigerd op 23.12.2021. Die beslissing werd vernietigd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen (RvV) met het arrest met nummer 271.967 van 27.04.2022. Op 7.11.2022 werd een nieuwe weigeringsbeslissing genomen. Het beroep dat betrokkene aantekende tegen die beslissing werd verworpen op 27.03.2023 (RvV, arrest nr. 286 643). Het cassatieberoep dat betrokkene op 25.04.2023 aantekende tegen het verwerpingsarrest, werd niet-toelaatbaar verklaard op 02.06.2023 (RvS, arrest nr. 15 416).*

*Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene niet samenwoont met zijn kind. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn kind komt begeleiden of vervoegen. Voor zover betrokkene, in figuurlijke zin wil aantonen zijn kind wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en/of affectieve band met het kind aan te tonen, zijn aanvankelijk de volgende documenten bij de aanvraag terug te vinden:*

*- 32 ongedateerde foto's, sommige foto's werden ook voorgelegd bij de aanvraag van 14.07.2021 of dateren duidelijk van dezelfde datum en waren toen wel gedateerd, het gaat over de 11 foto's met de volgende data: 22.02.2021 (betrokkene met 3 kinderen aan tafel, spaghetti aan het eten) + 25.06.2020 (kind met kleuterschooldiploma in de handen) + 01.02.2021, 15.03.2021, 18.01.2021 (samen op de foto).*

*De overige 21 foto's werden genomen op 14 verschillende momenten, afgaand op de context van de foto's, maar het is niet duidelijk van wanneer deze ontmoetingen tussen betrokkene en de referentiepersoon exact plaatsvonden.*

*- Loonbrieven (wekelijks) op naam van betrokkene in het kader van een tewerkstelling bij (...) NV. (Periode van 01.02.2023 tot 13.08.2023)*

*- Arrest nr. 15 416 Raad van State dd. 02.06.2023*

*- Betalingen van betrokkene naar S. (...) Y. (...) (moeder van de referentiepersoon): een totaal van 145 EUR in oktober 2022, 180 EUR in november 2022, 200 EUR in december 2022, 607 EUR in januari 2023, 420 EUR in februari 2023, 310 EUR in maart 2023, 365 EUR in april 2023, 70 EUR in mei 2023, 355 EUR in juni 2023, 445 EUR in juli 2023 en 210 EUR in augustus 2023.*

*In het kader van vorige aanvragen werden daarnaast ook de volgende documenten voorgelegd:*

*- Document van de Rechtbank van eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout dd. 22.09.2021 + akkoordconclusie tussen betrokkenen dd. 08.09.2021 + document verzoekschrift van de advocaat dd.25.08.2021*

- Verklaring van S. (...) Y. (...) (moeder van de referentiepersoon) dd. 09.03.2021. Dit is een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Bovendien dateert deze verklaring van voor de homologatie van de voornoemde akkoordconclusie.

- Een verklaring van de Basisschool '(...)', dat meneer betrokken is bij de opvoeding van zijn dochter. Het feit dat betrokkene regelmatig zijn dochter ophaalt aan de school (samen met de twee halfzusjes, en dat ze ernaar uitkijken om betrokkene te zien); dat hij aanwezig is bij doktersafspraken; dat hij fungeert als tolk; regelmatig oudergesprekken heeft samen met de moeder etc., is niet voldoende om te spreken van een affectieve band. Een kind opvoeden, er zorg voor dragen en de verantwoordelijkheid nemen omvat meer dan wat hier wordt verklaard (aanvraag van 30.12.2020). Ook deze verklaring dateert van voor de homologatie van de akkoordconclusie.

- Rekenininguittreksels Bpost bank op naam van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene geld heeft overgemaakt aan de moeder van de referentiepersoon op 16.07.2021 (120 euro) + 22.07.2021 (75 euro) + 22.07.2021 (79 euro) + 09.08.2021 (50 euro) + 19.08.2021 (50 euro) + 23.08.2021 (50 euro) + 30.08.2021 (100 euro) + 13.09.2021 (100 euro) + attest van inontvangstname van de gemeente Beringen dd. 12.10.2021

- Arbeidsovereenkomst bepaalde duur ( 14.10.2021 tot 13.01.2022) van de tewerkstelling bij (...) dd.13.10.2021

In de vorige weigeringsbeslissing van 07.11.2022 werd reeds gesteld dat gezien het geheel van de documenten aanwezig in het dossier, de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat het hier gaat over een uitzonderlijk geval, waarin het gezinsleven niet zo maar kan worden verondersteld tussen vader en kind en dat omwille van de volgende drie redenen.

Ten eerste, zoals reeds in voorgaande beslissingen werd aangehaald blijkt dat betrokkene in het verleden op verschillende manier probeerde om een verblijfsrecht te verwerven. Op 23.01.2012 diende betrokkene reeds een aanvraag in tot verblijf op grond van art. 9ter (medische regularisatie), die onontvankelijk werd verklaard op 11.06.2012. In 2013 sloot mijnheer een wettelijke samenwoning af op met de moeder van het kind (die toen nog niet de Belgische nationaliteit had), op 11.06.2014 vroeg betrokkene verblijf aan op grond van artikel 9bis (humanitaire regularisatie) net omwille van die relatie. Op het moment van die aanvraag was ook al sprake van een zwangerschap van mevrouw. Deze aanvraag werd echter onontvankelijk verklaard op 28.07.2014. Op 19.02.2019 en 16.07.2019 vroeg betrokkene gezinshereniging aan op basis van feitelijk partnerschap met A. (...) G. (...) D. (...), van Bulgaarse nationaliteit met rijksregisternummer (...), maar deze werden telkens geweigerd op 9.07.2019 en 16.01.2020 wegens onvoldoende bewijs van de relatie. Vervolgens diende betrokkene een aanvraag tot verblijf in op basis van het Belgisch kind op 30.12.2020. Deze aanvraag werd geweigerd op 17.06.2021. Samengevat wil dat dus zeggen dat het kind geboren is in 2014, maar pas in 2021 een bezoekregeling werd getroffen betreffende het kind. Het tijdsverloop tussen de geboorte en de uiteindelijke bezoekregeling, is een eerste reden waarom niet zo maar kan worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsband tussen vader en kind.

Ten tweede, in hoeverre er ooit samenwoning geweest is met het kind is onbekend. Voor de geboorte van het kind werd een 9bis ingediend op basis van de wettelijke samenwoning en het gezinsleven met de moeder van het kind, na de geboorte van het kind werd geen verblijf meer geclaimd door betrokkene op basis van een gezinsleven met het kind. Dat gebeurde pas voor het eerst nadat het kind Belg was geworden. Ook dit element doet afbreuk aan de oprechte interesse van betrokkene in het kind en het daadwerkelijke bestaan van een affectieve band tussen vader en kind.

Ten derde dient er bijkomend heden te worden opgemerkt dat als er geen sluitend bewijsstuk voorligt dat betrokkene heden gevolg geeft aan de betreffende akkoordconclusie tussen betrokkenen dd. 08.09.2021. Het ongedateerde karakter van de foto's die bij onderhavige aanvraag werden voorgelegd zorgen ervoor dat er niet kan worden vastgesteld dat hij zijn kind sinds die bewuste akkoordconclusie nog heeft gezien. Er ligt enkel bewijs voor van betalingen die de moeder van het kind heeft mogen ontvangen, maar ook hier dient, net zoals in de vorige weigeringsbeslissing, opgemerkt te worden dat de bedragen erg schommelend zijn.

Het feit dat betrokkene geld overmaakt aan de moeder van het kind getuigt niet automatisch van een persoonlijke band met het kind. Het betalen van de alimentatie is een onpersoonlijk gebeuren, een transactie van de ene volwassene naar de andere. Op emotioneel/affectief vlak heeft het kind zelf daar niets aan. De financiële band is eigenlijk geen vereiste volgens de rechtspraak van het EVRM. Het EVRM vereist slechts algemeen dat er sprake is van een effectief beleefde hechte persoonlijke band, van een relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarige kind die voldoende standvastig is of de factogezinsbanden te creëren tussen ouder en kind. Het betalen van alimentatie op zich vormt onvoldoende bewijs van een effectief beleefde persoonlijke band tussen vader en kind. Financieel bijdragen kan eigenlijk evengoed vanuit het buitenland. De foto's die werden voorgelegd bij onderhavige aanvraag is een combinatie van foto's die reeds werden voorgelegd bij de voorgaande aanvraag, alsook een paar foto's die nog niet eerder werden voorgelegd. Echter, op geen enkele manier kan worden afgeleid of wanneer de foto's werden gemaakt en of ze getuigen van een actuele bezoekregeling. Ze vormen geen afdoende bewijs van een affectieve band

tussen vader en kind. Het is niet omdat er ooit een aantal foto's zijn genomen van betrokkene met het kind (en de kinderen uit het eerste huwelijk van de ex-partner) dat zij kunnen getuigen van een actuele band. Een akkoordconclusie die gehomologeerd is, mag dan wel afdwingbaar zijn, als de akkoordconclusie niet wordt nagekomen, kan ze niet als een bewijs van affectieve band dienen.

De Dienst Vreemdelingenzaken meent aldus dat het hier wel degelijk gaat om een uitzonderlijk geval, waarin het gezinsleven niet zo maar kan worden verondersteld. Het is wel degelijk de bedoeling dat de bewijsstukken ervan getuigen dat het om een stabiele gezinsband gaat, die nog steeds actueel is. Het actuele karakter van de affectieve band kan niet worden vastgesteld op basis van de voorgelegde ongedateerde foto's noch op basis van de foto's die bij vorige aanvragen werden voorgelegd en dateerden van voor de homologatie van de akkoordconclusie.

Bij gebrek aan afdoende bewijzen van een gezinscel met het Belgische kind, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

## 2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van "het gezag van gewijsde" en het fair play-beginsel. Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.

Het arrest dat reeds werd gevelde in deze zaak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (dd. 27.04.2022) heeft gezag van gewijsde en is tevens in kracht van gewijsde getreden.

(stuk 3)

Verwerende partij heeft dit arrest ook nooit aangevochten.

Desondanks blijft zij de aanvraag van verzoeker afwijzen zonder rekening met de motivering van de Raad in het desbetreffende arrest.

Er worden daarnaast ook geen nieuwe relevant elementen aangehaald door verwerende partij die de nieuwe beslissing zouden kunnen dragen.

2.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

In het licht van de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en in het bijzonder in licht van het reeds gevelde arrest in dit dossier moge het duidelijk wezen dat verzoeker het rechtmatig vertrouwen mocht koesteren dat verwerende partij tot een positieve nieuwe beslissing zou komen.

De goede trouw van het bestuur is ook aan de orde waar het gaat om het zogeheten beginsel van fair play. Het bestuur dient in zijn relatie met de burger een elementaire eerlijkheid aan de dag te leggen.

Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS nr. 17411 van 3 februari 1976).

*Het bestuur dient de vereiste zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het uitoefenen van zijn informatieplicht. Het gedrag van verwerende partij, zijnde de hardnekkige weigering zich te houden aan de wet en vaste rechtspraak, toont manifest een vooringenomenheid (gebrek aan objectiviteit) aan, alsook een manifeste schending van de zorgvuldigheidsnorm en de goede trouw.*

*Het middel is gegrond.”*

3.2 Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 271 967 van 27 april 2022, waarbij de weigeringsbeslissing van 23 december 2021 werd vernietigd. Verzoeker voert aan dat dit arrest gezag van gewijsde heeft, tevens in kracht van gewijsde is getreden en dat verweerder niet in beroep ging. In de huidige bestreden beslissing wordt er volgens verzoeker geen rekening gehouden met de motivering van het voormelde arrest. In de bestreden beslissing zouden er geen nieuwe relevante elementen aangehaald worden door verweerder. Verzoeker betoogt dat hij er rechtmatig op mocht vertrouwen dat verweerder een positieve nieuwe beslissing zou nemen.

Het beginsel van de *‘fair play’* houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. De Raad merkt, zoals reeds eerder in zijn arrest nr. 286 643 van 27 maart 2023 werd vastgesteld, nogmaals op dat het loutere feit dat een eerdere weigeringsbeslissing vernietigd werd, niet impliceert dat verzoeker ervan kon uitgaan dat zijn verblijfsaanvraag alsnog aanleiding zou geven tot een positieve beslissing. Het arrest van de Raad heeft immers geenszins tot gevolg dat verweerders beoordelingsbevoegdheid dusdanig is beperkt dat verzoeker rechtmatig kon verwachten dat zijn aanvraag alsnog zou worden ingewilligd. Bovendien werd verzoekers eerste gezinsherenigingsaanvraag reeds definitief negatief afgesloten bij arrest nr. 286 643 van 27 maart 2023 en de beschikking van de Raad van State van 2 juni 2023 waarbij het cassatieberoep niet-toelaatbaar werd verklaard. Verzoeker kan dan ook geenszins de rechtmatige verwachting koesteren dat een navolgende aanvraag gezinshereniging hoe dan ook positief zou worden afgesloten.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat verweerder niet op een objectieve manier, zonder vooringenomenheid heeft geoordeeld. Er blijkt ook niet dat verweerder hardnekkig zou weigeren om zich te houden aan de wet en de vaststaande rechtspraak. Een schending van het *‘fair play’* beginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40<sup>ter</sup> en 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en materiële motiveringsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

*“1.*

*De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.*

*Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:*

*“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.*

*Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”*

*Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:*

*“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”*

*Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.*

*Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:*

*1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*

- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoeker is, zoals hierboven gesteld, de vader van het Belgische minderjarige kind Y. (...) H. (...).

Hij vroeg in functie van zijn dochtertje opnieuw de gezinshereniging aan op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Genoemd artikel gaat als volgt:

*“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:*

*[...]*

*2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”*

*De enige voorwaarden die de Vreemdelingenwet stelt zijn bijgevolg:*

- Ouder zijn van een minderjarige Belg: in casu aan voldaan en niet betwist;*
- Het bewijs van de identiteit: in casu aan voldaan en niet betwist;*
- De verzoeker moet de minderjarige Belg begeleiden of zich bij hem voegen: in casu aan voldaan, doch onterecht betwist door verwerende partij.*

*Verzoeker moet dus aantonen dat hij het Belgisch kind komt begeleiden of zich bij hem voegen. Dat betekent dat er feitelijk een gezinscel moet gevormd zijn. Daarbij is het samenwonen geen vereiste om een gezinscel te vormen. Het bewijs van een affectieve en/of financiële band volstaat.*

*In de vorige bijlage 20 dd. 07.11.2022 stelde verwerende partij stelt zélf, in navolging van het vernietigingsarrest dd. 27.04.2022, dat de RvV terecht opmerkte dat er niet moet worden aangetoond dat er zowel een affectieve als een financiële band met het kind bestaat.*

*In de huidige bestreden beslissing wordt dit niet meer gesteld en stelt verwerende partij dat de financiële band onvoldoende bewijs vormt van een effectief beleefde persoonlijke band tussen vader en kind.*

*De DVZ mag evenwel géén strengere voorwaarden stellen over het gezinsleven dan dat het beschermenswaardig in onder artikel 8 EVRM. Er moet wel sprake zijn van een minimum aan relatie tussen ouder en kind, doch dit kan bewezen worden door affectieve en/of financiële banden tussen ouder en kind. Deze affectieve en/of financiële banden moeten dus niet cumulatief aanwezig zijn!*

*Bovendien mag de Dienst Vreemdelingenzaken het begrip ‘affectieve banden’ geen kennelijk onredelijke invulling geven door te eisen dat de ouder zeer actief betrokken moet zijn bij het leven van het kind.*

*Dit alles werd bevestigd door Uw Raad, in een arrest van 29 augustus 2018 (RvV 29 augustus 2018, arrest nr. 208.378) waar o.a. het volgende werd geoordeeld:*

*“[...] Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziende voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleden van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat artikel 40ter van de vreemdelingenwet conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).*

*De bij artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de moeder hun minderjarig Belgisch kind vergezellen of zich bij hem voegen, kan dan ook niet anders worden begrepen als dat de vader of moeder, derdelander, met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM hebben ontwikkeld. Door in artikel 40ter van de vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (GwH 26 september 2016, nr. 121/2013, B.54.2). Bijgevolg kan de gemachtigde, ook al voorziet artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet niet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van het ‘vergezellen van’ of ‘het zich voegen bij’ en ook al beschikt hij ter zake dus over een zekere appreciatiemarge, geen strengere voorwaarden stellen dan dat het gezinsleven tussen de ouder-derdelander en diens minderjarig Belgisch kind daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven tussen ouders en hun minderjarige kinderen.*

*[...]*

*Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld [...] Om het bestaan van een beschermenswaardig ‘gezinsleven’ vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grand/Verenigd Koninkrijk, §30). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, §32; EHRM 21*

december 2001, Sen/Nederland, §28). Zo kan bijvoorbeeld de scheiding of de echtscheiding van de ouder niet als een dergelijke omstandigheid worden beschouwd, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden.

[...] De Raad dient echter de verzoeker bij te treden waar hij te kennen geeft dat het in casu kennelijk onredelijk is om voor het bestaan van de vereiste affectieve banden voorop te stellen dat hij zeer actief betrokken moet zijn bij de levens van zijn minderjarige kinderen.[...] Aangezien het de wil is van de wetgever om middels de voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders te verzekeren, stelt de Raad vast dat de gemachtigde de voorliggende feiten niet correct heeft beoordeeld en dat hij aan artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet een kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven door te oordelen dat er met betrekking tot de affectieve band niet gesteld kan worden dat de verzoeker zeer actief betrokken is in de levens van de kinderen.”

De RvV stelt dus dat de DVZ géén strengere voorwaarden mag stellen dan dat het gezinsleven valt onder het door artikel 8 EVRM beschermde gezinsleven tussen ouders en hun minderjarige kinderen. Het is daarbij kennelijk onredelijk van de DVZ om voor het bestaan van de affectieve banden te eisen dat de ouder zeer actief betrokken moet zijn bij het leven van zijn kinderen. Dat is immers in tegenspraak met de rechtspraak van het EHRM. Het is de wil van de wetgever om met de voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet de door artikel 8 EVRM geboden bescherming van de band tussen oud en kind te verzekeren. Tot slot bevestigt de RvV dat het gaat om affectieve EN/OF financiële banden!

Verwerende partij heeft aldus onterecht geoordeeld dat er in casu sprake is van een ‘uitzonderlijk geval’, zoals hieronder zal blijken.

6.

In casu heeft verzoeker in eerste instantie de volgende stukken of zijn affectieve én financiële band met het kind aan te tonen:

- Foto's: Verwerende partij stelde en stelt hiervan dat deze niet als voldoende bewijs dienen om een affectieve band tussen vader en kind aan te tonen. Het betreffen nochtans foto's van verschillende momenten (hetgeen an sich niet wordt betwist) waaruit een consequente relatie tussen vader (verzoeker) en kind (referentiepersoon) blijkt. Daarbij kan er wel degelijk worden vastgesteld dat het om betrokkenen gaat, daar de identiteitsbewijzen deel uitmaken van het administratief dossier wegens verplicht voor te leggen bij opstart en ontvangst van de bijlage 19ter.

(stuk 5)

- Verklaring van de moeder: Verwerende partij stelt opnieuw dat deze verklaring een gesolliciteerd karakter heeft, doch het betreft een verklaring vanwege de ex-partner van verzoeker. Bovendien wordt haar verklaring – waarin zij stelt dat zij maandelijks 100 euro kreeg vanwege verzoeker – gestaafd door enerzijds rekeninguittreksels, en anders een akkoordvonnis; stukken die beiden werden neergelegd. Dat de verklaring dateert van vóór de homologatie van het akkoordvonnis doet hieraan geen afbreuk; het betekent louter dat de maatregelen – gehomologeerd in vonnis – reeds daarvóór in de praktijk werden uitgevoerd!

(stuk 6)

- Rekeninguittreksels ter bewijs van het betalen van alimentatie door verzoeker: Het gegeven dat verzoeker consequent alimentatie betaalt voor zijn kindje wordt an sich niet betwist door verwerende partij. Dit blijkt uit verschillende bewoordingen in het bestreden beslissing: “Het feit dat betrokkene geld overmaakt aan de moeder van het kind...”; “Het betalen van alimentatie is een onpersoonlijk gebeuren...”; “Het betalen van alimentatie op zich vormt onvoldoende bewijs van een effectief beleefde persoonlijke band...”. Bovendien wordt het gegeven – dat verzoeker steeds alimentatie betaald heeft voor zijn kindje – gestaafd door enerzijds de verklaring van de moeder, en anderzijds het akkoordvonnis. Doch verzoeker herhaalt dat het dient benadrukt te worden dat verwerende partij de bewijsstukken ter staving van de financiële band aanvaard heeft en dit zelfs letterlijk zo formuleert, zowel in de thans bestreden beslissing als in de vorige weigeringsbeslissing (“wat de financiële band betreft werden er wel bewijsstukken voorgelegd”).

(stuk 7)

- Vonnis vanwege de Familierechtbank te Turnhout: Verwerende partij benoemde dit in de vorige weigeringsbeslissing als ‘een document’ en een ‘verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten’. Verwerende partij durfde zelfs te stellen dat het niet zou gaan om een gerechtelijke beslissing en dat hieruit niet blijkt dat de bezoeksregeling effectief in de praktijk wordt uitgevoerd. Begrijpen wie begrijpen kan... In de thans bestreden beslissing benoemt verwerende partij dit VONNIS nog steeds als een ‘document van de Rechtbank’!! Dergelijke motivering wijst op een uiterst onzorgvuldig onderzoek en zelfs op willekeur. Het betreft wel degelijk een gerechtelijke beslissing in die zin van het woord. Er ligt een definitief

*vonnis voor, dat wel degelijk kan worden uitgevoerd bij niet-opvolging van de afgesproken maatregelen. Partijen zijn verschenen ter zitting en hebben hun akkoord uitgelegd aan de Familierechter. Of deze maatregelen nu zelf werden voorgesteld door partijen, of in geval van blijvende discussie werden opgelegd door de rechter, doet niets ter zake! Van een verklaring op eer is allerminst sprake. Dergelijke motivering is ongehoord. Bovendien blijkt de foto's die in het kader van huidige aanvraag nieuw werden voorgelegd, dat er wel degelijk contacten plaatsvinden dus verzoeker en het kind!*

*(stuk 8)*

*Verzoeker wenst hier te wijzen op het reeds tussengekomen arrest in dit dossier (RvV 27 april 2022, nr. 271 967):*

*“De bij artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de moeder hun minderjarig Belgisch kind vergezellen of zich bij hem voegen, kan dan ook niet anders worden begrepen als dat de ouder (derdelander) met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft ontwikkeld. Door in artikel 40ter van de vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.2.).*

*Bijgevolg kan verweerder, ook al voorziet artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet niet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van het “vergezellen [van de minderjarige Belg] of zich bij hem voegen” en ook al beschikt hij ter zake dus over een zekere appreciatiemarge, geen strengere voorwaarden stellen dan dat het gezinsleven tussen de ouderderdelander en diens minderjarig Belgisch kind daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven tussen ouders en hun minderjarige kinderen.*

*[...]*

*Zoals reeds werd opgemerkt, is het de wil van de wetgever om middels de voorwaarden van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders te verzekeren. Derhalve dient verweerder de voorwaarde van het “vergezellen [van de minderjarige Belg] of zich bij hem voegen” invullen op een manier die in overeenstemming is met de rechtspraak van het EHRM inzake het voormelde artikel 8.*

*[...]*

*Waar verweerder erop wijst dat de voormelde akkoordconclusie pas werd opgesteld nadat verzoekers aanvraag om gezinshereniging van 16 juli 2019, in functie van zijn (ex-)partner, werd geweigerd op 16 januari 2020, doet dit geen afbreuk aan de gerechtelijke afdwingbaarheid van het vonnis van 22 september 2021. De Raad ziet niet in waarom er getwijfeld dient te worden aan de oprechtheid van de regeling die getroffen werd door verzoeker en zijn ex-partner louter en alleen omdat de akkoordconclusie dateert van na de weigeringsbeslissing van 16 januari 2020. Er blijkt daarenboven niet dat in het kader van deze beslissing verzoekers band met zijn minderjarige zoon beoordeeld werd. De Raad dient er tevens op te wijzen dat in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 22 september 2021 uitdrukkelijk wordt vastgesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat de voormelde akkoordconclusie in strijd is met de openbare orde of dat deze kennelijk strijdig is met het belang van het minderjarig kind. Bovendien heeft het openbaar ministerie op 27 augustus 2021 gemeld dat deze het niet opportuun acht om een advies te verlenen. Het openbaar ministerie heeft het evenmin opportuun geacht om (bijkomend) advies te verstrekken. Waar verweerder motiveert dat niets uitsluit dat de voormelde akkoordconclusie enkel getroffen werd met het oog op het bekomen van een verblijfsrecht, dient de Raad op te merken dat verweerder zich beperkt tot een loutere hypothese en dit motief niet verder toelicht met concrete aanwijzingen. In de nota met opmerkingen wordt louter herhaald dat verzoeker niet aantoont dat de gehomologeerde bezoeksregeling nageleefd wordt. Wederom dient de Raad te herhalen dat verweerder niet verduidelijkt waarop dit vermoeden gebaseerd is. Indien verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, ondanks de voorlegde stukken, oordeelde dat er redelijke twijfel bestaat over het feit of verzoekster inderdaad de voormelde akkoordconclusie nakomt, kwam het hem toe om bijkomende bewijzen te vragen aan verzoekster. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verweerder een dergelijke vraag heeft gesteld.”*

*De RvV stelt dus nogmaals dat de DVZ géén strengere voorwaarden mag stellen dan dat het gezinsleven valt onder het door artikel 8 EVRM beschermde gezinsleven tussen ouders en hun minderjarige kinderen. Het is daarbij kennelijk onredelijk van de DVZ om voor het bestaan van de affectieve banden te eisen dat de ouder zeer actief betrokken moet zijn bij het leven van zijn kinderen. Dat is immers in tegenspraak met de rechtspraak van het EHRM. Het is de wil van de wetgever om met de voorwaarden van artikel 40ter, §2,*

*eerste lid, 2° Vreemdelingenwet de door artikel 8 EVRM geboren bescherming van de band tussen oud en kind te verzekeren.*

*De RvV bevestigt daarnaast dat het gaat om affectieve EN/OF financiële banden!*

*Tot slot wijst de RvV de DVZ erop dat er geen enkele reden is om te twifelen aan de uitvoering van de bezoeksregeling in de akkoordconclusie die werd gehomologeerd door de Familierechtbank!*

*7.*

*In navolging van het vernietigingsarrest, heeft verwerende partij nieuwe bewijsdocumenten opgevraagd bij verzoeker.*

*Verzoeker legde vervolgens nog extra bewijsstukken neer van het betalen van alimentatie, waarnaar verwerende partij verwezen heeft in de vorige weigeringsbeslissing, alsook in de huidige.*

*Verwerende partij blijft stellen dat de bedragen erg schommelend zijn. Nochtans heeft zij in de vorige weigeringsbeslissing deze bedragen opgesomd en blijkt hieruit ontegensprekelijk dat verzoeker elke maand het afgesproken bedrag van 100,00 euro per maand betaalt (soms in schijven). Het klopt dat hij andere maanden meer betaalt, doch in het akkoordvonnis werd er ook bepaald dat beide ouders instaan voor de helft van de buitengewone kosten! Sommige maanden betaalt verzoeker hier dus mee aan, wanneer zich buitengewone kosten voordoen, hetgeen bijkomend nog aantoont dat verzoeker een goede band onderhoudt met moeder en kind, waarbij open kan gecommuniceerd worden over de kosten.*

*8.*

*In het kader van huidige aanvraag legde verzoeker nog de volgende bijkomende bewijsstukken voor (deze stukken werden persoonlijk door verzoeker binnengebracht bij de gemeente):*

- Diverse foto's van verzoeker met zijn kind;*
- Betalingen alimentatie van november 2022 tot heden;*
- Loonfiches februari – augustus 2023.*

*(stuk 9)*

*Tot slot bevindt er zich in het administratief dossier tevens nog een verklaring vanwege de Basisschool van het kindje waaruit blijkt dat verzoeker betrokken is bij de opvoeding van zijn dochter; hij is tevens aanwezig op doktersafspraken en oudercontacten.*

*Wat betreft de foto's blijft verwerende partij stellen dat deze niet als voldoende bewijs dienen om een affectieve band tussen vader en kind aan te tonen; deze zouden ook niet aantonen dat er contacten zijn sinds het akkoordvonnis. Het betreffen nochtans foto's van verschillende momenten waaruit een consequente relatie tussen verzoeker en kind blijkt. Het betreft een kind van thans 9 jaar oud, waardoor aan de foto's wel degelijk kan worden vastgesteld dat het om recente foto's gaat (en dus ook ná het akkoordvonnis). Op de leeftijd van een kind van 9 jaar maken een paar maanden heel wat verschil in uiterlijk, grootte, ...*

*9.*

*Niettemin blijft verwerende partij het verblijf weigeren, en is daarbij van mening dat niet wordt aangetoond dat er een affectieve band bestaat tussen verzoeker en kind.*

*Verzoeker herhaalt dat Uw Raad reeds bevestigde dat het gaat om financiële EN/OF affectieve banden, doch meent dat hij wel degelijk óók affectieve banden heeft aangetoond.*

*Het is niet omdat verzoeker geen gedateerde foto's kon voorleggen, dat verwerende partij kortweg mag besluiten dat het akkoordvonnis niet wordt uitgevoerd! Verzoeker legde nog steeds voldoende foto's voor die wijzen op regelmatige contacten met zijn kind, conform vonnis. De moeder van het kind diende bv. geen verzoekschrift blijvende saisine in omdat het vonnis door verzoeker niet zou worden uitgevoerd, noch blijkt dit uit andere gegevens van het dossier. Verzoeker herhaalt:*

*“Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en dienst minderjarig kind (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, §32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, §28). Zo kan bijvoorbeeld de scheiding of de echtscheiding van de ouder niet als een dergelijke omstandigheid worden beschouwd, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden.”*

*Dat de maatregelen m.b.t. het kind pas in 2021 in een vonnis werden gegoten vormt evenmin een reden om het verblijf van verzoeker te weigeren: deze maatregelen (betaling alimentatie en kosten + verblijfsregeling bij*

vader) werden immers reeds in de praktijk uitgevoerd, doch partijen besloten dit toch te officialiseren zodat zij beide een afdwingbare titel in handen hebben, moest het ooit moeilijker lopen (hetgeen tot op heden nog nooit gebeurde!!).

Dat verzoeker reeds op andere manieren verblijfsrecht aanvroeg, doet in casu ook niets ter zake. Wat verwerende partij lijkt te vergeten, is het feit dat verzoeker de vader is van het Belgische kind, dat hij zijn vaderrol opneemt en dus betrokken is in het leven van het kind, en dat hij vervolgens een wettelijke titel heeft om op basis hiervan een verblijfsrecht aan te vragen. Het gaat niet op om te concluderen dat iemand misbruik maakt van een recht in zijn hoofde, van zodra men dit recht uitoefent!

10.

Uit de voorgelegde stukken blijkt bijgevolg dat verzoeker enerzijds de financiële band met zijn kind heeft aangetoond. Dit wordt eigenlijk niet betwist. Dit had dus al moeten volstaan om het verblijfsrecht in hoofde van verzoeker goed te keuren, gelet op hetgeen hierboven werd aangehaald.

Doch verzoeker heeft óók de affectieve band aangetoond. Er wordt duidelijk aangetoond dat er sprake is van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM, gelet op de verschillende foto's waaruit nauwe contacten blijken, gelet op de verklaring van de moeder, en gelet op de maatregelen (waaronder een omgangsregeling) die werden vastgelegd middels definitief vonnis.

11.

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg duidelijk dat verwerende partij de motiveringsverplichting, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Dit laatste houdt immers in dat verwerende partij de beslissingen op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en moet stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

*Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."*

3.4 In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK) en van het "arrest Jeunesse". Ter adstruering van zijn derde middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.

*Artikel 8 van het EVRM bepaalt:*

*"Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."*

*Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:*

*"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

*Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.*

*In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.*

*Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).*

*De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker geen verblijfsrecht heeft bekomen en uiteindelijk het land zal moeten verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).*

*Verwerende partij is nochtans op de hoogte van het privé en familiaal leven van verzoeker: in het bijzonder heeft hij hier in België een kind! Verzoeker verwijst naar hetgeen onder het eerste middel werd toegelicht.*

*Daarnaast heeft verzoeker hier ook een privé leven. Zo legde hij bv. ook een arbeidsovereenkomst en loonfiches voor. Al zijn familiale, sociale en economische belangen situeren zich hier.*

2.

*Er werd bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van het kind en het recht van het kind om hun beide ouders te kennen.*

*Verwerende partij moest een belangenafweging ("fair balance-toets") maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het EHRM.*

*Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:*

- *De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;*
- *De omvang van de banden in de staat;*
- *De aanwezigheid van onoverkomelijke hindernissen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;*
- *De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familieel slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM;*
- *Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het EHRM herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.*

*Uit dit arrest blijkt dat de lidstaten een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.*

*Artikel 3 Kinderrechtenverdrag legt lidstaten op om ervoor te zorgen dat "bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging vormen".*

*In casu is de deze "fair balance-toets" niet voldoende gebeurd, omdat er niet voldoende rekening werd gehouden met de minderjarige kinderen.*

3.

*Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), §94). Verwerende partij heeft de duurzaamheid van de relatie en het gezinsleven niet betwist, zodat dit onder bescherming van artikel 8 EVRM valt.*

*Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, §32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, §28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen bijvoorbeeld niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch bijvoorbeeld het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, §59). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad van "gezinsleven" vast te stellen, dewelke valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM, is zelfs de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind*

*niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren ("Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties" - EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, §30). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat ook een gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21).*

*In casu is er geen evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van alle in het geding zijnde belangen.*

*Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).*

*Verwerende partij gaat evenwel geheel voorbij aan het de relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon in de zin van artikel 8 EVRM; uit de bijgevoegde stukken blijkt zeer duidelijk dat deze vaderschapsband valt onder een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM.*

*Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (de zogenaamde "proportionaliteitstoets"). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.*

*Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verwerende partij onvoldoende in concreto de individuele belangen van verzoeker én van zijn gezin heeft afgewogen.*

*In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoeker hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd.*

*Het middel is dan ook gegrond."*

3.5 De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het IVRK, zet hij niet uiteen op welke wijze deze bepaling precies door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het derde middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker moet worden geweigerd bij gebrek aan afdoende bewijzen van een gezinscel tussen verzoeker en zijn Belgisch kind. Verweerder bespreekt daarbij één voor één de voorgelegde documenten en legt uit waarom hij tot de conclusie komt dat hiermee niet het bestaan van een gezinscel wordt aangetoond.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Verder voert verzoeker ook de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

*“§1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.*

*§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :*

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;*

*2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”*

Artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

*“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :*

*(...)*

*4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”*

Verzoeker heeft een aanvraag voor een verblijfskaart ingediend in functie van zijn minderjarige Belgische dochter. Verzoeker betwist niet dat hij in een dergelijk geval moet aantonen dat er een gezinscel bestaat tussen hem en zijn dochter.

Het Grondwettelijk Hof (hierna: GwH) heeft in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (cf. GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.1.) Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in voorgenoemde bepaling voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet conform is aan artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De bij artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de moeder hun minderjarig Belgisch kind vergezellen of zich bij hem voegen, kan dan ook niet anders worden begrepen als dat de ouder (derdelander) met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft ontwikkeld. Door in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (cf. GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.2.).

Ook al voorziet artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van het *“vergezellen of zich bij hem voegen”* en ook al beschikt hij ter zake dus over een zekere appreciatiemarge, kan verweerder bijgevolg geen strengere voorwaarden stellen dan dat het gezinsleven tussen de ouderderdelander en diens minderjarig Belgisch kind daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven tussen de ouders en hun minderjarige kinderen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.  
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150; EHRM 13 juli 2000, Scozzari en Giunta/Italië, § 221; EHRM 27 april 2000, L./Finland, § 101; EHRM 13 juni 1979, Marckx/België, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, *ipso iure* deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (cf. EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (cf. EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21).

Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk. Wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren (cf. EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt niet dat enkel wanneer een financiële band tussen ouder en kind bestaat, er nog sprake kan zijn van een gezinsleven tussen ouder en kind. Het EHRM vereist slechts algemeen dat er sprake is van effectief beleefde hechte persoonlijke banden, van een relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind die voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, wordt er door verweerder dus een redelijke invulling gegeven aan artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet wanneer hij, nadat wordt vastgesteld dat de aanvrager niet samenwoont met zijn dochter, vereist dat affectieve en/of financiële banden worden aangetoond tussen beiden. Gelet op het voorgaande, dient uit de bestreden beslissing minstens te blijken waarom uit de voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid dat verzoeker een daadwerkelijk affectieve band heeft met zijn minderjarige dochter.

*In casu* is verweerder van oordeel dat het bestaan van een affectieve band tussen beiden niet is aangetoond. Verweerder verwoordt zijn redenering als volgt:

*“Ten eerste, zoals reeds in voorgaande beslissingen werd aangehaald blijkt dat betrokkene in het verleden op verschillende manier probeerde om een verblijfsrecht te verwerven. Op 23.01.2012 diende betrokkene reeds een aanvraag in tot verblijf op grond van art. 9ter (medische regularisatie), die onontvankelijk werd verklaard op 11.06.2012. In 2013 sloot mijnheer een wettelijke samenwoning af op met de moeder van het kind (die toen nog niet de Belgische nationaliteit had), op 11.06.2014 vroeg betrokkene verblijf aan op grond van artikel 9bis (humanitaire regularisatie) net omwille van die relatie. Op het moment van die aanvraag was ook al sprake van een zwangerschap van mevrouw. Deze aanvraag werd echter onontvankelijk verklaard op 28.07.2014. Op 19.02.2019 en 16.07.2019 vroeg betrokkene gezinshereniging aan op basis van feitelijk partnerschap met A. (...) G. (...) D. (...), van Bulgaarse nationaliteit met rijksregisternummer xxx, maar deze werden telkens geweigerd op 9.07.2019 en 16.01.2020 wegens onvoldoende bewijs van de relatie. Vervolgens diende betrokkene een aanvraag tot verblijf in op basis van het Belgisch kind op 30.12.2020. Deze aanvraag werd geweigerd op 17.06.2021. Samengevat wil dat dus zeggen dat het kind geboren is in 2014, maar pas in 2021 een bezoekenregeling werd getroffen betreffende het kind. Het tijdsverloop tussen de geboorte en de uiteindelijke bezoekenregeling, is een eerste reden waarom niet zo maar kan worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsband tussen vader en kind.*

*Ten tweede, in hoeverre er ooit samenwoning geweest is met het kind is onbekend. Voor de geboorte van het kind werd een 9bis ingediend op basis van de wettelijke samenwoning en het gezinsleven met de moeder van het kind, na de geboorte van het kind werd geen verblijf meer geclaimd door betrokkene op basis van een gezinsleven met het kind. Dat gebeurde pas voor het eerst nadat het kind Belg was geworden. Ook dit element doet afbreuk aan de oprechte interesse van betrokkene in het kind en het daadwerkelijke bestaan van een affectieve band tussen vader en kind.*

*Ten derde dient er bijkomend heden te worden opgemerkt dat als er geen sluitend bewijsstuk voorligt dat betrokkene heden gevolg geeft aan de betreffende akkoordconclusie tussen betrokkenen dd. 08.09.2021. Het ongedateerde karakter van de foto's die bij onderhavige aanvraag werden voorgelegd zorgen ervoor dat er niet kan worden vastgesteld dat hij zijn kind sinds die bewuste akkoordconclusie nog heeft gezien. Er ligt enkel bewijs voor van betalingen die de moeder van het kind heeft mogen ontvangen, maar ook hier dient, net zoals in de vorige weigeringsbeslissing, opgemerkt te worden dat de bedragen erg schommelend zijn.*

*Het feit dat betrokkene geld overmaakt aan de moeder van het kind getuigt niet automatisch van een persoonlijke band met het kind. Het betalen van de alimentatie is een onpersoonlijk gebeuren, een transactie van de ene volwassene naar de andere. Op emotioneel/affectief vlak heeft het kind zelf daar niets aan. De financiële band is eigenlijk geen vereiste volgens de rechtspraak van het EVRM. Het EVRM vereist slechts algemeen dat er sprake is van een effectief beleefde hechte persoonlijke band, van een relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarige kind die voldoende standvastig is of de factogezinsbanden te creëren tussen ouder en kind. Het betalen van alimentatie op zich vormt onvoldoende bewijs van een effectief beleefde persoonlijke band tussen vader en kind. Financieel bijdragen kan eigenlijk evengoed vanuit het buitenland. De foto's die werden voorgelegd bij onderhavige aanvraag is een combinatie van foto's die reeds werden voorgelegd bij de voorgaande aanvraag, alsook een paar foto's die nog niet eerder werden voorgelegd. Echter, op geen enkele manier kan worden afgeleid of wanneer de foto's werden gemaakt en of ze getuigen van een actuele bezoekenregeling. Ze vormen geen afdoende bewijs van een affectieve band tussen vader en kind. Het is niet omdat er ooit een aantal foto's zijn genomen van betrokkene met het kind (en de kinderen uit het eerste huwelijk van de ex-partner) dat zij kunnen getuigen van een actuele band. Een*

*akkoordconclusie die gehomologeerd is, mag dan wel afdwingbaar zijn, als de akkoordconclusie niet wordt nagekomen, kan ze niet als een bewijs van affectieve band dienen.”*

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat er op 22 september 2021 een vonnis werd gevelde door de familierechtbank waarbij de akkoordconclusie tussen verzoeker en de moeder van zijn kind gehomologeerd werd. In deze akkoordconclusie kwamen verzoeker en zijn ex-partner enerzijds overeen dat hij maandelijks 100 € alimentatie zou betalen en tevens voor de helft zal instaan voor de buitengewone kosten. Anderzijds werd een omgangsregeling getroffen waarbij het minderjarig kind elk weekend van vrijdagavond tot zondagavond bij verzoeker verblijft, alsook de helft van de schoolvakanties. Verweerder erkent dat deze akkoordconclusie afdwingbaar is, doch er blijkt niet dat verzoeker sindsdien zijn kind nog heeft gezien.

Aangaande de omgangsregeling die werd overeengekomen, oordeelt verweerder dat niet concreet wordt aangetoond dat deze wordt nageleefd. Verzoeker betoogt dat er geen elementen voorliggen waaruit kan worden afgeleid dat het akkoordvonnis niet zou worden nageleefd. Zo wijst verzoeker erop dat er geen blijvende *saisine* werd ingediend. Door de Raad werd in zijn arrest nr. 284 983 echter reeds geoordeeld dat verzoeker op 12 september 2022, weliswaar in het kader van de vorige negatief afgesloten aanvraag gezinshereniging, uitdrukkelijk werd verzocht om nieuwe bewijsdocumenten over te maken met betrekking tot de financiële en/of affectieve banden die verzoeker onderhoudt met zijn kind. Hierin wordt uitdrukkelijk gewezen op *“bewijs of bewijzen betreffende de uitvoering van de akkoordconclusie van 8 september 2021 tussen betrokkene en de moeder van het kind zoals gehomologeerd door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen. De uitvoering van de beschikking mag met elk passend middel worden aangetoond. Het is de bedoeling dat de bewijsstukken aantonen dat er sprake is van [een] effectief beleefde hechte persoonlijke band tussen vader en kind, van een relatie tussen vader en kind die voldoende standvastig is”*. In het schrijven werd expliciet gesteld dat *“het niet de bedoeling [is] dat eerder voorgelegde bewijsstukken zoals de oude foto’s opnieuw worden voorgelegd. Het is wel degelijk de bedoeling dat de bewijsstukken over de situatie/relatie die sinds de vastgestelde bezoeksregeling is gehomologeerd, heeft plaatsgevonden tot op heden”*. Er dient te worden herhaald dat het verzoeker evenzeer toekomt de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die hij instelt en indien nodig zijn aanvraag te vervolledigen of te actualiseren. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (*cf.* RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Verzoeker diende aldus te weten dat hij nieuwe, recente bewijsstukken moest overmaken die aantonen dat het vonnis van de familierechtbank tot op heden effectief wordt uitgevoerd. Met andere woorden diende verzoeker aan de hand van concrete bewijsstukken aan te tonen dat hij nog regelmatig contact heeft met zijn dochter. Verweerder voegt geenszins een strengere voorwaarde toe aan de wet waar hij stelt dat het betalen van onderhoudsgeld op zich onvoldoende bewijs vormt van een effectief beleefde en persoonlijke band tussen vader en kind.

Aangaande de bewijzen die daartoe worden voorgelegd, motiveert verweerder in de bestreden beslissing als volgt. Verzoeker legt in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging 21 nieuwe doch ongedateerde foto’s neer, die werden genomen op 14 verschillende momenten. Verweerder stelt dat het niet duidelijk is wanneer deze foto’s zijn genomen en dus wanneer de ontmoetingen tussen verzoeker en zijn dochter plaatsvonden. Het ongedateerde karakter van de foto’s zorgt ervoor dat er niet kan worden vastgesteld dat zij zijn genomen na het vonnis van de familierechtbank. Verzoeker brengt hiertegen in dat de foto’s op verschillende contactmomenten werden genomen waardoor zij blijf geven van een consequente relatie tussen vader en kind. Uit de foto’s, en meer bepaald aan het uiterlijk van het kind, kan volgens verzoeker weldegelijk worden afgeleid dat zij dateren van na het akkoordvonnis. Dat de foto’s ongedateerd zijn, betekent volgens verzoeker niet automatisch dat er geen rekening mee mag worden gehouden.

Verzoeker kan hierin echter niet worden gevolgd. De Raad stelt vast dat niet wordt betwist dat de foto’s ongedateerd zijn. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, kan uit de foto’s *an sich* niet met zekerheid worden afgeleid dat zij werden genomen na het akkoordvonnis van de familierechtbank.

Vervolgens motiveert verweerder dat de verklaring van de moeder van de referentiepersoon alsook een verklaring van de basisschool van de referentiepersoon niet bewijzen dat het akkoordvonnis van de familierechtbank effectief wordt uitgevoerd, aangezien zij beiden dateren van vóór het akkoordvonnis. Verzoeker stelt hieromtrent dat de verklaring van de moeder wordt gestaafd door rekeningtittreksels en het akkoordvonnis. Dat de verklaring dateert van voor het vonnis van de familierechtbank, doet hieraan geen afbreuk. Wat de verklaring van de basisschool betreft, meent verzoeker dat hieruit blijkt dat hij betrokken is bij de opvoeding van zijn dochter en hij aanwezig is bij doktersafspraken en oudercontacten. Het betoog van verzoeker doet echter niets af aan het motief van de bestreden beslissing, met name dat deze stukken dateren van vóór het akkoordvonnis van de familierechtbank en zij dus onmogelijk een bewijs kunnen vormen van het feit dat dit vonnis tot op heden nog wordt uitgevoerd. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat deze stukken aantonen dat de voormelde omgangsregeling wordt nageleefd. Het is

opmerkelijk dat verzoeker blijkens de informatie uit het administratief dossier en het arrest van de Raad nr. 284 983 uitdrukkelijk op de hoogte werd gesteld van de vereiste om met concrete documenten aan te tonen dat het akkoordvonnis van de familierechtbank daadwerkelijk wordt uitgevoerd, en hij hier nog steeds geen gevolg aan geeft. Immers legt verzoeker bij zijn nieuwe aanvraag gezinshereniging geen concrete stukken voor waaruit met zekerheid volgt dat het vonnis van de familierechtbank wordt uitgevoerd en verzoeker regelmatig contact heeft met zijn dochter.

Betreffende de rekeninguittreksels en betalingsbewijzen die worden voorgelegd en waaruit een financiële band met het kind moet blijken, motiveert verweerder dat de betalingen zeer schommelend zijn. Het feit dat verzoeker onderhoudsgeld betaalt aan de moeder van zijn kind, toont op zich niet aan dat hij een persoonlijke en affectieve band heeft met zijn kind. Hij kan het onderhoudsgeld bovendien ook vanuit het buitenland betalen. Verzoeker betoogt dat verweerder hiermee het bestaan van een financiële band met zijn kind erkent, hetgeen voldoende is om een gezinscel te vormen. Hiermee laat verzoeker het motief dat louter het betalen van onderhoudsgeld niet automatisch betekent dat er ook een persoonlijke en affectieve band met het kind bestaat, ongemoeid. Verzoeker wijst er wel op dat hij sommige maanden meer betaalt indien er zich buitengewone kosten voordoen. Ook dit doet geen afbreuk aan het motief van de bestreden beslissing dat er sprake dient te zijn van effectief beleefde hechte banden tussen verzoeker en zijn dochter om te kunnen spreken van gezinsbanden. Er blijkt dat verzoeker, met de enkele verwijzing naar het onderhoudsgeld dat hij betaalt, dit niet aannemelijk maakt. De Raad acht het *in casu* niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om te stellen dat verzoeker heeft nagelaten bewijzen van een financiële/affectieve band met het kind voor te leggen, en dat op basis van de voorgelegde stukken niet kan worden vastgesteld dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De nieuwe financiële stukken die verzoeker heeft voorgelegd, met name het betalen van onderhoudsgeld vanaf oktober 2022 tot en met augustus 2023 alsook verschillende recente loonfiches, laten evenmin toe tot een andersluidende conclusie te komen.

Verzoeker legt geen andere concrete stukken neer waaruit kan worden afgeleid dat de overeengekomen omgangsregeling daadwerkelijk nageleefd wordt. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om te stellen dat het louter bestaan van een akkoordvonnis geen afdoende bewijs is van een affectieve band tussen verzoeker en zijn dochter.

Verzoeker bekritiseert vervolgens dat het vonnis van de familierechtbank op zich niet wordt aanvaard als voldoende bewijs voor het bestaan van een gezinscel. Hij hekelt dat het vonnis wordt aangeduid als een "*document van de rechtbank*". Volgens verzoeker blijkt uit deze benaming dat het onderzoek van zijn aanvraag onzorgvuldig en met willekeur gebeurde. Verzoeker kan ook hier evenmin worden gevolgd. Hij toont niet aan in welke mate hij gegriefd is door het feit dat verweerder naar het akkoordvonnis verwijst als een "*document van de rechtbank*". Immers blijkt niet dat met dit document geen rekening werd gehouden. Uit dit enkele feit op zich blijkt evenmin dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

Het feit dat de overgemaakte stukken niet aantonen dat er een gezinscel tussen verzoeker en zijn dochter bestaat, is reeds voldoende om over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing. Waar verzoeker nog een kritiek ontwikkelt ten aanzien van de overige motieven van de bestreden beslissing, namelijk met betrekking tot het gegeven dat hij reeds op andere manieren trachtte verblijfsrecht te bekomen en dat de omgangsregeling pas in 2021 werd gehomologeerd door de familierechtbank, bemerkt de Raad dat hiermee het determinerend motief van de bestreden beslissing niet wordt weerlegd waardoor deze kritiek niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leidt.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, merkt de Raad op dat elke zaak individueel beoordeeld dient te worden. Zijn arresten hebben in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde.

Het tweede en derde middel zijn dan ook ongegrond.

#### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

### OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

#### Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

#### Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN